

Jochen Till

LUCIFER junior

Prea bun pentru Iad

Cu ilustrații de Raimund Frey

volumul 1

EDITURA
UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TILL, JOCHEN

Lucifer junior - Prea bun pentru Iad / Jochen Till ; cu il. de Raimund Frey. - București :

Unicart, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-576-845-1

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-606-576-809-3

I, Frey, Raimund (il.)

821.112.2

Jochen Till - Luzifer junior: Zu gut für die Hölle

© 2017 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Traducere din limba germană

Mariana Alexandru

© 2020 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro

www.edituraunicart.ro

Tipărită în România

Cuprins

Criminalii nu primesc arahide	8
Pălăriile ridicole	27
Rămas-bun, Iadule!	47
Duș fără haine?	72
Fără intenție	94
Încă un demon	110
Întors din morți	118
Ca sosul de mere	131
Bomba	143
Fără larvă	156
Un truc?	170
Hip(o)noză	183
Dat greș	199

MII DE CÂINI AI IADULUI URLĂTORI! NU E
POSIBIL AȘA CEVA! CINE E VINOVAȚUL?

Criminalii nu primesc arahide

Eu. Eu sunt vinovatul, tată.

– SUNT ÎNCONJURAT NUMAI DE INCOMPETENȚI? LA NAIBA! OARE CUM SE ÎNCHIDE ASTA? STEVEN? STEVEN!

– Da, șefu’?

– AI INSTALAT AIURELILE ASTEA MODERNE ȘI COMPLICATE! CUM SE ÎNCHIDE CHESTIA ASTA?

– Trebuie doar să apăsai pe tasta de oprire.

– TASTA DE OPRIRE? DAR CARE E TASTA ASTA? AIA CU SĂGEATĂ?

– Nu, cea de lângă. Cu o cutiuță pe ea.

E de neconceput, nu-i așa? Tatăl meu nu știe cum arată o banală tastă de oprire. Și cică el este șeful cel mare aici.

– NU FUNCȚIONEAZĂ! ȘI ACUM VOLUMUL E ȘI MAI TARE!

Normal. Pentru că am schimbat eu tastele.

– Imposibil, zice Steven. Sistemul meu informatic este cel mai tare din lume. Când apeși pe tasta de oprire, se închide și muzica.

– Nu se oprește nimic aici! Convinge-te singur! Aia dansează acolo jos! Se DISTREAZĂ! E inadmisibil! Asta încalcă directiva principală! Fără amuzament! Suntem opusul distracției! Chestia asta trebuie să înceteze! Fă ceva, Steven! Și numaidecât! Altfel, o să ștergi geamuri pentru eternitate!

– Nu, vă rog, nu! se tânguie Steven. Fără geamuri! Lăsați-mă să mă uit, șefu’. O s-o dregem cât ai zice pește.

– Grăbește-te! Dacă se duce vestea, ajungem cu toții în bucătăria Iadului! Doar știți ce se întâmplă când încep eu să gătesc!

O, da, o știm prea bine. Și acum mi-e rău de la ultima masă. Puțină pucioasă nu mă deranjează, dar nu-i musai să faci clătite din ea.

– Am găsit eroarea, zice Steven. Cineva a schimbat tastele.

– A schimbat tastele? Cu bună-știință? Dar asta e sabotaj! Cine ar face așa ceva?

– În afară de mine, spune Steven gânditor, mai e doar unul pe aici care se pricepe la calculatoare. Și acela e...

– LUCI! Canalia aia mică și netrebnică!

Greșit. Nu mă numesc Luci, ci Lucifer. Exact ca el. Lucifer junior, ca să fim corecți. Și nu sunt o canalie mică, ci fiul lui. Întocmai, un copil al Infernului. Carne din carnea Satanei.

Vlăstarul stăpânului Iadului și cum i s-o mai spune. Da, știu, la prima vedere sună grozav. Numai că nu-i așa. Cui i-ar plăcea să aibă ca tată cel mai îngrozitor individ din lume? Dar nu este chiar atât de meschin cum crede toată lumea. De vină e doar slujba lui. Să-i pedepsească pe oameni,

să chinuie sufletele amărâte, zi de zi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, reprezintă o slujbă cu adevărat istovitoare. Firește că trebuie să fii îngrozitor pentru asta. Deși el nu face mai nimic singur, are angajați pentru treburile murdare. Cu excepția dăților în care greșesc eu – atunci se ocupă personal să mă pedepsească. Ceea ce se întâmplă adesea. Pentru el, nu sunt destul de rău. Ceea ce e iarăși adevărat. Mi-aș dori să fiu așa de rău ca el. Dar nu-mi iese, deși mă străduiesc, iar și iar. Uneori chiar funcționează. Precum în cazul chinuitorilor de animale din Secția 7b. Mda, cu ăștia nu mi-e așa greu să fiu dur. Îi urăsc pe toți indivizii ăștia, care sunt drojdia societății. Și de aceea ar trebui ca fiecare dintre mizerabilii

ăștia să strângă, până la sfârșitul vieții lor, tot rahatul de câine din curtea noastră. Cu mâinile goale, fără mănuși. Cu o pisică pe cap, care să creadă că este un copac numai bun de scărpinat. Asta a fost ideea mea, ceea ce l-a făcut pe tata mândru cu adevărat de mine. Azi însă nu e cazul. Cu tinerii din Secția 27

e cu totul altfel. Nimeni nu merită genul ăsta de tortură. Cu siguranță, fapta mea nu îi va salva, dar cel puțin îi va scuti pentru puțin timp. Da, ne aflăm în Iad, însă eu tot cred că ar trebui să ne mai luăm din când în când o scurtă pauză. Numai că nu așa stau lucrurile. Și de-aia am probleme acum. De îndată ce tata mă va prinde, o să mă muștruluiască. La propriu.

– Unde e drăcușorul ăla împelițat? LUCI!

Unde sunt? Chiar sub biroul lui.

– Hi, hi! chicotește Steven. Drăcușor împelițat. Asta a fost bună, șefu'.

– Geamuri, Steven, mârâie tata. Doar atât spun: geamuri. LUCI! VINO DE ÎNDATĂ AICI!

Dar sunt deja acolo. Acolo jos. Exact dinaintea labelor sale. Din fericire, n-am moștenit asta de la el. Am picioare normale. Și n-am nici coarne. Dar nici ale lui nu se văd mereu. În funcție de toanele lui, sunt mai lungi sau mai scurte. Fac pariu însă că acum se văd tare bine.

– LUCI! NU MAI SPUN ASTA O DATĂ! ȘTII DOAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NU TE ARĂȚI CHIAAR ACUM!

Da, o știu prea bine. O să fiu transformat într-un melc

alunecos și o să mă târăsc toată ziua prin zonă. Dar asta se întâmplă și dacă vin.

– La naiba cu micul pungaș! Așteaptă doar! Steven, pe ce tastă trebuie să apăs ca să-l chem pe Cerber?

– Pe-aia cu un cățel pe ea, răspunde Steven. Am conceput-o special pentru dumneavoastră, șefu'. Puteți să-i și scrieți un mesaj cu **HellsApp**®. Pe asta am instalat-o săptămâna trecută și acum o folosesc mai toți de pe aici. E ca un SMS, numai că mai frumos.

– Tu și tehnica ta modernă, mârâie tata. De ce i-aș scrie Cerberului meu un mesaj, când pot să strig după el? CERBER! IMEDIAT LA MINE! LA PICIOR!

Așa, deci asta era pentru mine. Cerber găsește pe oricine. E cel mai bun câine al Iadului de pe aici. Și cel mai îndrăgit. Dar tata nu trebuie să știe asta. El crede că Cerber prinde orice fugar, pentru că vrea să înfulece. Numai că el vrea doar să fie mângâiat. Cum tuturor le e frică de el, nimeni nu-l mângâie și atunci, dezamăgit, mușcă. Dar de la mine știe că va primi mângâieri. Că veni vorba, n-are trei capete, cum crede toată lumea, ci doar două, unul în față și

altul în spate sau de-a-ndoaselea. În orice caz, unul este mai drăgălaș decât celălalt, dar nu spun care dintre ele, căci celălalt o să fie invidios.

Într-o clipită aud lătratul bucuros al lui Cerber.

– Ai catadicsit să vii, bombăne tata. Am o sarcină pentru tine. Luci iar și-a permis să facă una dintre glumele lui stupide. Caută-l și adu-l fără întârziere aici. Poți să-i și rozi ceva pe drum. O să-i crească la loc.

Așa e, sunt nemuritor ca tata. Asta am aflat-o când m-am jucat cu făcătorul de bombe din Secția 47 și mi-a explodat capul. Din păcate, nu sunt și invizibil.

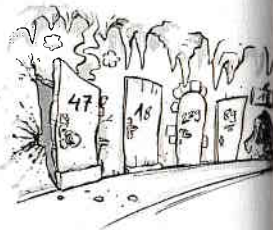
– VALEA! CAUTĂ-L PE LUCI! îi poruncește tata lui Cerber.

Și în clipa următoare aud cum ghearele Cerberului răcăie în fața biroului.

– NU ACOLO! zbiară tata. CÂINE IDIOT! IDIOT, IDIOT!

Cerber aleargă în jurul biroului și începe să latre. M-a descoperit și încearcă să treacă de picioarele tatei ca să ajungă la mine. Apoi sare în poala tatei și hămăie la mine.

– CE MAI E ACUM? bombăne tata. NU, FĂRĂ MÂNGÂIERI ACUM! N-AUZI? TREBUIE SĂ-L

CAUȚI PE LUCI!
JOS DE PE MINE!
IMEDIAT!

Se dă puțin cu scaunul în spate. Cerber îi sare din poală și se repede bucuros la mine. Mda, atât mi-a fost.

Cerber mă linge pe față, iar eu îl scarpin pe ambele lui capete.

– Da, câine drag, zic eu râzând. M-ai găsit? Bravo! Ești cel mai tare!

Chipul tatei îmi apare de sus pe dinaintea ochilor. Din nas îi iese un fum de pucioasă gălbui. Mă înșfacă de guler și mă scoate dintr-o mișcare din ascunzătoare.

– IA ZI-MI, AI LUAT-O RAZNA RĂU DE TOT? mârâie el. DE CÂTE ORI ȚI-AM ZIS SĂ NU TE MAI ATINGI DE PLAYLIST-UL SECȚIEI 27?

– Ăăă... O clipă... zic eu, pe când brațul îi e ridicat în aer. De exact 1382 de ori.

Am menționat deja că am o memorie extraordinară? Nu știu de unde am moștenit-o – tata uită după numai cinci minute pe cine a mâncat la micul dejun.

– DE CEL PUȚIN ATÂTEA ORI! strigă el gâfâind. ȘI CUM DE S-A AJUNS LA ASTA?

Arată spre monitorul Secției 27. Tinerii încă dansează fericiți și se distrează grozav.

– METALLICA! zbiară tata. AR TREBUI SĂ SE AUDĂ CUMVA METALLICA? SCRIE ASTA ÎN PLANUL DE SANCTIIONARE AL SECȚIEI 27? NU PREA CRED!

– O... n-am nicio idee ce scrie acolo, zic eu. Doar știi că nu-mi prea place să citesc.

– SCUTEȘTE-MĂ DE REMARCILE TALE IMPERTINENTE! ÎȚI ARĂT EU CE SCRIE ACOLO!

Scotocește printr-un vraf de hârtii de pe birou.

– STEVEN! UNDE SUNT BLESTEMATELE ALEA DE PLANURI DE SANCTIUNE? IERI ERAU ÎNCĂ AICI!

– Tocmai le introduc în calculator, răspunde Steven. Doar știți de viitorul nostru mare proiect, cel al Iadului fără hârtii. Vă aduceți aminte? Am decis asta la ultima ședință anuală.

– PUȚIN ÎMI PASĂ DE CE AM DECIS! VREAU PLANURILE DE SANCTIUNE PE HÂRTIE! ȘI ASTA CHIAAR ACUM!

– Da, șefu'. Nicio problemă. De îndată, șefu', zice Steven, care scormonește agitat într-un sertar.

– Iad fără hârtii, bombăne tata în timp ce așteaptă, iar eu atârn de brațul lui. Ce mai urmează? Mai întâi, blestemata asta de fereastră de internet și acum asta. Ția încă se învârt acolo jos. Și firește că nimeni nu mă mai întreabă. E așa de...

– Iată, șefu'! îl întrerupe Steven, care îi pune o hârtie în mână. Planul de sancționare pentru Secția 27!

Tata îmi fâlfâie hârtia pe sub nas.

– Uite! Citește cu voce tare! Ce scrie aici? Acolo scrie:

Plan de sancționare

Secția 27 (Fanii Heavy Metal)

Deținuții s-au făcut vinovați nu numai de a fi ascultat heavy metal, ci și de a le fi plăcut. Pentru asta, în Catalogul de Sancțiuni este